

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/779/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812217983
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812217983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov Stanislavy Markovej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 24. apríla 2014 č.k. 4C/143/2012- 55 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 17.4.2014 a zamietol návrh resp. návrhy označené pod pôvodnými spisovými značkami, ktoré uznesením pod č.k. 4C/143/2012 -7 zo dňa 24.10.2012 spojil na spoločné konanie, išlo o veci vedené pod spisovými značkami 4C/143/2012, 4C/144/2012, 4C/145/2012, 4C/147/2012, 4C/148/2012, 4C/149/2012, 4C/150/2012, 4C/151/2012, 4C/152/2012, 4C/154/2012, 4C/155/2012, 4C/156/2012, 4C/157/2012, 4C/158/2012, 4C/159/2012, 4C/160/2012, 4C/161/2012, 4C/162/2012, 4C/163/2012, 4C/164/2012, 4C/165/2012, 4C/166/2012, 4C/167/2012, 4C/168/2012, 4C/169/2012, 4C/170/2012, 4C/171/2012, 4C/172/2012, 4C/173/2012, 4C/174/2012, 4C/175/2012, 4C/176/2012, 4C/177/2012, 4C/178/2012, 4C/179/2012, 4C/181/2012, 4C/182/2012, 4C/183/2012, 4C/184/2012, 4C/186/2012, 4C/187/2012, 4C/188/2012, 4C/189/2012, 4C/190/2012, 4C/191/2012, 4C/192/2012, 4C/194/2012, 4C/195/2012, 4C/196/2012, 4C/197/2012, 4C/198/2012, 4C/199/2012, 4C/200/2012, 4C/201/2012, 4C/202/2012, 4C/203/2012, 4C/204/2012, 4C/205/2012, 4C/206/2012, 4C/207/2012, 4C/208/2012, 4C/210/2012, 4C/211/2012, 4C/212/2012, 4C/213/2012, 4C/214/2012, 4C/215/2012, 4C/216/2012, 4C/217/2012, 4C/218/2012, 4C/219/2012, 4C/220/2012, 4C/221/2012, 4C/222/2012, 4C/223/2012, 4C/224/2012, 4C/225/2012, 4C/226/2012, 4C/227/2012, 4C/228/2012, 4C/229/2012, 4C/230/2012, 4C/231/2012, 4C/232/2012, 4C/233/2012, 4C/234/2012, 4C/235/2012, 4C/236/2012, 4C/237/2012, 4C/238/2012, 4C/239/2012, 4C/240/2012, 4C/241/2012, 4C/242/2012, 4C/243/2012, 4C/244/2012, 4C/245/2012, 4C/246/2012, 4C/247/2012, 4C/248/2012, 4C/249/2012, 4C/250/2012, 4C/251/2012, 4C/252/2012, 4C/253/2012, 4C/254/2012, 4C/255/2012, 4C/256/2012, 4C/257/2012, 4C/258/2012, 4C/259/2012, 4C/260/2012, 4C/261/2012, 4C/262/2012, 4C/263/2012, 4C/264/2012, 4C/265/2012, 4C/266/2012, ktoré sa ďalej viedlo pod spoločnou spisovou značkou 4C/143/2012, ktorými sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody eur a nemajetkovej ujmy z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Návrh na prerušenie konania právne posúdil podľa ust. 109,ods.1 písm. b/ a § 109,ods.2 písm.c/ O.s.p. s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol že podanie

navrhovateľa (návrh na prerušenie konania) je obsahovo totožné s jeho podaním zo dňa 22.11.2013, o ktorom návrhu na prerušenie konania tunajší súd rozhodol uznesením č.k.4C/143/2012-25 zo dňa 28.11.2013 tak, že návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Krajský súd v Trenčíne svojím rozhodnutím - uznesením č.k. 17Co/173/2014-39 zo dňa 26.2.2014 toto rozhodnutie okresného súdu potvrdil. Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 17.4.2014 zamietol s odôvodnením, že povinnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú súd nie je oprávnený riešiť. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku vzniká len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takouto otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej a nie vo veci týkajúcej sa ústavnosti rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o tom, že sudca nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. V tejto veci bolo pritom rozhodnuté odvolacím súdom o nevyklúčení zákonného sudcu, pričom zákonný sudca je takýmto rozhodnutím viazaný. Preto podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd Slovenskej republiky proti rozhodnutiu, ktorým sudca nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci, nemôže byť dôvodom na prerušenie konania, pretože rozhodnutie vo veci samej nezávisí od tejto skutočnosti, rovnako v uvedenom konaní sa nerieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Samotné podanie ústavnej sťažnosti a tvrdenie navrhovateľa o porušení jeho základných práv bez ďalšieho nezakladá žiadny právny následok so začatým súdnym konaním, nespôsobuje automaticky odklad vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval o nevyklúčení zákonného sudcu. Nemožnosť rozhodnúť vo veci samej nastáva len v prípade podanej námietky zaujatosti, o ktorej nebolo rozhodnuté nadriadeným súdom /§ 16 odst. 3 O.s.p./, pričom o túto situáciu v tomto prípade nejde.

Okresný súd vec právne posúdil podľa § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2, 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1, 2, zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moc č. 514/2003 Z.z. v znení platnom od 31.12.2012. Vychádzajúc zo skutkových zistení v prejednávanej veci a citovaných ustanovení zákona, považoval súd návrh navrhovateľa vo všetkých veciach za nedôvodný, a to z viacerých dôvodov. Vo všetkých podaných návrhoch sa navrhovateľ domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza v jednotlivých exekučných konaniach.

Pre prehľadnosť odôvodnenia rozsudku okresný súd osobitne zdôvodňuje nároky navrhovateľa vychádzajúc z jeho jednotlivých tvrdení.

Navrhovateľ vo veciach, v ktorých sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu (návrhy označené navrhovateľom ISTINA RS), namietal, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby a ďalej, že exekučný súd vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, keď vykonal procedúru preskúmania exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží. Takýto - podľa navrhovateľa nesprávny úradný postup - bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na jeho strane a viedol k zbytočným prietahom v konaní. Zamietnutie návrhu v týchto veciach súd ďalej odôvodnil aplikáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010, § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2011, § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2011, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011, § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2011. Uviedol, že vo všetkých predmetných exekučných veciach exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol po preskúmaní exekučného titulu, ktorým vo všetkých exekučných veciach bol Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu. Dôvody zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia exekučným súdom sú uvedené vyššie pri jednotlivých exekučných veciach. Skutočnosťou je tiež, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti. Aj keď žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia bola exekučným súdom zamietnutá, súd vzhľadom na to, že navrhovateľ za nesprávny úradný postup považuje nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, uvádza nasledovné: K postupu exekučného súdu v exekučných veciach (viď obsah exekučných spisov vyššie), v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia do 31.5.2010, t.j. podľa Exekučného poriadku v znení platnom do jeho novely vykonanej zákonom č.

144/2010 Z.z., súd uvádza: Aj keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky nesprávny úradný postup. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s prihliadnutím na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 nemožno jednoznačne a nepochybné vyvodit', že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 preto nie je možné považovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny. K postupu exekučného súdu v exekučných veciach (viď obsah exekučných spisov vyššie), v ktorých exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia v období od 1.6.2010 do 31.5.2011 a od 1.6.2011 podľa Exekučného poriadku v znení jeho novely vykonanej Zákonom č. 102/2011 Z.z., súd uvádza: V týchto prípadoch v čase podania žiadosti na vydanie poverenia lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala. Z tohto vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním, je nepravdivé a zavádzajúce. Exekučný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2011 a od 1.6.2011 preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti po 15-dňovej lehote ako nesprávny. Súd ďalej v súvislosti s horeuvedeným poukazuje na novelu Exekučného poriadku vykonanú Zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v prípade exekučných titulov podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárske zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymoženie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, Zákonom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok. Navrhovateľ za nesprávny úradný postup exekučného súdu považoval aj vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok spočívajúci v tom, že exekučný súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Poukázal na to, že, exekučný súd spôsobom odporujúcim zákon, t.j. vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej zrealizoval úplný judičiálny proces zahŕňajúci zistenie skutkového stavu veci, výberu právnych noriem, aplikácie a interpretácie zvolených právnych noriem na skutkový stav a meritórne rozhodnutie vo veci, čím sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevykonalosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa podľa názoru súdu netýkala prípadov, ak boli exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisí a zmiery nimi schválené a s účinnosťou od 1.6.2011 rozhodcovské rozsudky. Už samotné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný

titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takého rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. V súvislosti s týmto súd poukazuje na ustanovenie § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c). Súd opakuje vyššie uvedené, že v horeuvedených exekučných veciach boli exekučnými titulmi rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu, t.j. rozhodnutia rozhodcovského súdu. V takomto prípade s poukazom na hore uvedené podľa názoru súdu bol exekučný súd oprávnený ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, teda či rozsudky rozhodcovského súdu boli vydané v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní, či zmluva o úvere, ktorá bola podkladom pre rozhodnutie rozhodcovského súdu, neobsahovala neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že rozhodcovskú doložku považoval za neplatnú, ktorá nemôže byť základom právomoci rozhodcovského súdu a rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nepovažoval za spôsobilý exekučný titul alebo z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré bolo v rozpore so zákonom - § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Vo všetkých prípadoch, v ktorých oprávnený (osoba totožná s navrhovateľom) podal proti rozhodnutiam exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolanie, boli rozhodnutia exekučného súdu potvrdené odvolacím súdom ako vecne správne, prípadne bolo odvolacie konanie zastavené po späťvzátí odvolania oprávneným. V iných prípadoch odvolanie oprávnený ani nepodal. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnenne preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovísk Súdneho dvora Európskej únie.

Napríklad z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 3Cdo 146/2011 zo dňa 13.10.2011 vyplýva, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, nie je exekučný súd viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný. Ďalej napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offo preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný. Súd dodáva, že horeuvedené platí aj pre prípady, v ktorých súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neplatnosti dohody o vyplnení zmenky, na základe ktorej rozhodcovský súd priznal plnenie v rozhodcovskom rozsudku. Navrhovateľ vo veciach, v ktorých sa domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu (návrhy označené navrhovateľom NZP), namietal, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby a ďalej, návrhy označené navrhovateľom NP), že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby. Zamietnutie návrhu v týchto veciach súd ďalej odôvodňuje takto: Aj keď v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie existovala 15-dňová lehota na vydanie poverenia, a to aj pre exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) Exekučného poriadku, v čase rozhodovania súdu o žiadosti exekútora o udelenie poverenia, o ktorej bolo rozhodnuté po 1.6.2010, v prípade, ak exekučným titulom boli podľa § 41 ods. 2 písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, 15-dňová lehota na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi neexistovala, keďže v období po účinnosti novely Exekučného poriadku vykonanej Zákonom č. 144/2010 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2010, bola vypustená, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku, čo sa vzťahovalo aj na rozhodcovské rozsudky. Podľa názoru súdu sa v súdnej praxi rozsudky rozhodcovského súdu považovali aj pred 1.6.2011 za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k novelám, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", išlo len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, ako správne uviedol odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že do 1.6.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku rozhodcovské rozsudky a na ne sa nevzťahovalo vyňatie lehoty na udelenie poverenia, je mylná. Navrhovateľ ani v samotných exekučných konaniach nikdy nespochybňoval začlenenie rozhodcovského rozsudku pod § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Súd zastáva názor, že prípadná 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne je osobitne upravená situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehodu vsunúť obidve procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Pokiaľ navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup nečinnosť tunajšieho súdu v exekučných veciach, v ktorých zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote, sú jeho tvrdenia nesprávne, pretože na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia Exekučný poriadok žiadnu lehodu nestanovuje. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote s omeškaním, je nepravdivé a zavádzajúce. Z uvedeného je zrejmé, že odporca sa nedopustil žiadneho nesprávneho postupu, keďže v tomto prípade 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného

postupu. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu rozhodovania súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti za nesprávny. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom od 1.6.2010 upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo na návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa netýkala prípadov, ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. Už toto samotné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaobrá vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor so spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezávaznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Vo všetkých exekučných veciach (týkajúcich sa návrhov navrhovateľom označených NZP) bol exekučným titulom rozsudok rozhodcovského súdu. Potom vzhľadom na horeuvedené bol exekučný súd oprávnený ex offa skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore so zákonom, tento rozsudok ako exekučný titul neuznal. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd potom uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci rozhodol bezodkladne po tom, ako mu súdny exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offa preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd ku skutkovým tvrdeniam navrhovateľa vo veciach navrhovateľom označených NP uvádza, že tieto nie sú pravdivé, keď vo veci sp. zn. 9Er 252/2009 (4C/164/2012) bola žiadosť súdneho exekútora podaná tunajšiemu súdu dňa 9.3.2009 a súd vydal poverenie dňa 18.3.2009, vo veci sp. zn. 15Er2739/2009 (4C/175/2012) bola žiadosť súdneho exekútora podaná tunajšiemu súdu dňa 4.12.2008 a súd vydal poverenie dňa 16.12.2008, vo veci sp. zn. 15Er 20/2009 (4C/179/2012) bola žiadosť súdneho exekútora podaná tunajšiemu súdu dňa 9.1.2009 a súd vydal poverenie dňa 4.2.2009, vo veci sp. zn. 16Er 22/2009 (4C/265/2012) bola žiadosť súdneho exekútora podaná tunajšiemu súdu dňa 9.1.2009 a súd vydal poverenie dňa 23.1.2009. V ostatných veciach sp. zn. 9Er/1876/2010 (4C/156/2012) a sp. zn. 16Er/1621/2009 (4C/261/2012) bola žiadosť súdneho exekútora v časti o vymoženie istiny poplatkov, úrokov z omeškania, trov rozhodcovského konania a trov oprávneného uvedenej vo výroku rozhodnutia zamietnutá.

Podľa prechodných ustanovení k uvedenej novele, § 238 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, sa konania začaté pred 1.septembrom 2005 dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. V odseku 2 sú taxatívne vymedzené ustanovenia, ktoré sa použijú aj na konania začaté pred 1.9.2005, medzi ktorými § 44 ods. 7, 8 nie je. Uvedená úprava platila v Exekučnom poriadku aj po novele vykonanej Zákonom č. 585/2006 Z.z. účinnéj od 1.12.2006, ktorou bol do ustanovenia § 44 vsunutý nový odsek 7, pričom doterajšie odseky 7 a 8 boli prečíslované na odseky 8 a 9. V horeuvedených exekučných veciach (vo vzťahu k návrhom navrhovateľom označeným ZE) súd uvádza, že v prípade dvoch vecí a to sp.zn. 16Er/341/2005 (4C/201/2012 a sp.zn.15Er/369/2005 (4C/207/2012) bolo začaté exekučné konanie pred 1.9.2005. Podľa prechodného ustanovenia § 238 Exekučného poriadku (prechodné a záverečné ustanovenie účinné od 1.9.2005) konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, čo znamená, že podľa § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.8.2005 lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora nebola zákonom ustanovená. V týchto prípadoch navrhovateľ podal návrh nedôvodne. V ostatných veciach exekučný súd buď vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vec postúpil spolu s exekučným spisom novému navrhnutému exekútorovi alebo vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju s odôvodnením, že exekučný titul - notársku zápisnicu neuznáva ako spôsobilý exekučný titul alebo s odôvodnením, že rozhodcovský rozsudok s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nie je spôsobilý exekučný titul. Aj napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení tohto rozsudku oboznámené, súd o zmene exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Navyše v exekučnom konaní v čase, keď bol podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode dôjsť nemohlo, pretože pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Exekučný súd pre rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora potrebuje aj súčinnosť pôvodného súdneho exekútora, o ktorého trovách súd pri zmene súdneho exekútora rozhoduje. Exekučný súd je povinný spolu s uznesením o zmene exekútora postúpiť aj exekučný spis, pričom pri priznávaní trov exekútora musí preskúmať uplatnené trovy pôvodného súdneho exekútora. Z obsahu exekučných spisov vyplýva, že exekučný súd po podaní návrhu na zmenu exekútora vyzval pôvodného exekútora na špecifikáciu trov exekúcie a zaslanie spisu. V mnohých prípadoch pôvodný exekútor požiadal súd o predĺženie súdom určenej lehoty na splnenie jeho výzvy. Exekučný súd mohol rozhodnúť až po splnení výzvy pôvodným exekútorom. Vzhľadom teda na povahu rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, zákonom ustanovenú lehotu na rozhodnutie, lehotu, v ktorej exekučný súd rozhodol, nečinnosť oprávneného i nevyhnutnosť vykonať pred alebo súčasne s rozhodnutím i iné úkony - výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora, vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora, nemožno nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a za nesprávny úradný postup. Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednostného právneho vzťahu a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v prejednávaných exekučných veciach, súd sa samotným nárokom na náhradu škody nezaoberal. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že v prípade rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora v zákonnej lehote 30 dní, by došlo k účinnému vymoženiu pohľadávky oprávneného a tým teda k naplneniu účelu exekučného konania. Zmena osoby súdneho exekútora je len čiastkový procesný úkon, ktorý na vymožiteľnosť pohľadávky nemá vplyv. Nesprávny úradný postup by musel byť podstatnou príčinou, ktorá by spôsobila škodu, čo v danom prípade nie je možné konštatovať. Napokon dôvodom nevymoženia pohľadávky oprávneného bolo v niektorých prípadoch vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a jej následné zastavenie. V súvislosti s nevydaním rozhodnutia o zmene exekútora v zákonnej lehote potom nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody navrhovateľovi. I keď je pravdou, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora došlo po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, len v tejto skutočnosti nemožno vidieť nesprávny úradný postup, ktorý by založil nárok navrhovateľa na náhradu škody. Navrhovateľ sa v tejto i v spojených veciach domáha náhrady majetkovej škody v paušálnej výške 125 eur (u návrhov označených NZP, NP), v paušálnej výške 175 eur (u návrhov označených ZE) a vo výške istiny s príslušenstvom (u návrhov označených ISTINA RS) a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu (u návrhov označených NZP, NP), vo výške 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu (u návrhov označených ZE) a vo výške 20% z uplatňovanej istiny (u návrhov označených ISTINA RS). Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje sú hypotetické. Vyčísliť uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných

nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania prieskumov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačnej siete, udržiavanie a správu informačnej siete a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ mal v tomto konaní na preukázanie vzniknutej škody predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadované paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti nie sú skutočnou škodou. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Podľa názoru súdu navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikrčiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom žalobca poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy. Poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660 eur, resp. 663,88 eur za každý rok prieskumov je nesprávna úvaha. Ústavný súd pri svojom rozhodovaní o poskytnutí finančného zadostučinenia za zbytočné prieskumy vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy keď predseda súd nemal možnosť zjednať nápravu. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením, čo z uvedeného návrhu nevyplýva, pretože navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomia, ktoré je okolo neho s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky, jeho praktiky sa dotýkajú najmä občanov s nízkymi príjmami (viď vyššie uvedený list EK). S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd jeho konanie za rozpor s dobrými mravmi, pokiaľ si uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu.

Záverom súd uvádza, že podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody musia byť splnené súčasne. V tomto prípade podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v predmetných veciach splnená nie je. Nemôže byť teda splnená ani podmienka existencie príčinnej súvislosti medzi neprávym úradným postupom a škodou. Pre nepreukázanie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu u odporcu, t.j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, reálne nepreukázanie vzniku škody a chýbajúcu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom

a vznikom škody súd návrh navrhovateľa zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešnému navrhovateľovi nevzniklo právo na náhradu trov konania. Úspešný odporca nevyčíslil trovy konania, zo spisu nevyplývajú žiadne jeho iné trovy konania ani trovy právneho zastúpenia, súd preto rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu (nie jeho ako navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. On uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzal odvolacie dôvody, označené ako dôvody ku skutočnosti, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie. Poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka povinného. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdavky, poštovné a telekomunikačné výdavky. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní návrhu škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. z týchto dôvodov:

Navrhovateľ, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov vo svojom odvolaní neuviedol (nepochybne z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaného prípadu, teda vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. „súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnomu hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu.

Skutkové zistenia a právne posúdenia jednotlivých vecí spojených do spoločného konania vykonané okresným súdom sú správne, podrobne a starostlivo v odôvodnení uvedené a vysvetlené, odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje podľa § 219 ods. 2 O.s.p. a na dôvody rozhodnutia odkazuje.

Čo sa týka prevažnej väčšiny odvolacích námietok vytýkajúcich vady v konaní, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ v podanom odvolaní uviedol, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, pretože pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, pretože súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a ignoroval jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Uvedená námietka navrhovateľa je nedôvodná. Navrhovateľovi resp. jeho zástupcovi okresný súd doručil písomné vyjadrenie odporcu dňa 6.11.2013, pojednávanie na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, bolo nariadené na 24. 04. 2014. Na pojednávanie boli navrhovateľ i jeho právny zástupca riadne a včas predvolaní (31.03.2014). Z dátumov je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatočný čas oboznámiť sa a vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, či už písomne, alebo ústne na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný. Nielenže bola zachovaná zákonom stanovená 5- dňová lehota na prípravu pojednávania, ale navrhovateľ mal väčší časový priestor na túto prípravu, mal možnosť pri nahliadnutí do spisu oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a to vrátane aj exekučných spisov, ktoré boli súčasťou spisu.

Neobstojí tvrdenie navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. a ignoroval jeho žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Ako už odvolací súd vyššie uviedol, okresný súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, no nedostavil sa.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods.1 O.s.p.) a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Keďže účastník môže v konaní vystupovať aj prostredníctvom zástupcu (napr. zástupcu na základe plnomocenstva; § 22 a nasl. O.s.p.) má aj tento zástupca právo osobne sa zúčastniť občianskeho súdneho konania. O možnosti prejednať vec na pojednávaní v jeho neprítomnosti platí to isté, čo platí o samom účastníkovi konania. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka(zástupcu) treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania pred súdom je právom účastníka konania a to v každom štádiu postupného procesu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, a ak na tomto svojom práve účastník trvá.

V návrhu navrhovateľa na zrušenie pojednávania doručeného súdu 22.04.2014 sa za dôvod pre zrušenie pojednávania (aj pre odvolanie) považuje skutočnosť, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci neutrannému súdu, pretože nesúhlasí s uznesením krajského súdu o tom, že sudcovia okresného súdu nie sú vylúčení z prejednávania veci a toto považuje za nesprávne. Zároveň opakovane žiadal o prerušenie konania do rozhodnutia o podanej sťažnosti na Ústavným súdom SR. Ako prílohu označil ústavnú sťažnosť. Ústavnú sťažnosť predložil v kopii jej doručenie ÚS SR však nepreukázal.

Odvolací súd v tomto smere poznamenáva, že o totožných ústavných sťažnostiach navrhovateľa v skutkovo totožných veciach, bolo Ústavným súdom SR rozhodnuté, a tieto boli odmietnuté pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 559/2013-10).

Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania do rozhodnutia o ústavnej sťažnosti, odvolací súd sa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a odkazuje na správne posúdenie uvedeného návrhu okresným súdom v napadnutom rozhodnutí. K námietke navrhovateľa, že okresný súd predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, proti ktorému podal odvolanie, okresný súd uvádza, že v zmysle § 171 ods. 2 O.s.p. je uvedené uznesenie vykonateľné pred nadobudnutím právoplatnosti. Ďalej odvolací súd dodáva, že aj vzhľadom na možnosť uplatnenia námietky rozhodovania veci vylúčeným sudcom ako odvolacieho, resp. dovolacieho dôvodu je správne, ak okresný súd uprednostnil princíp hospodárnosti a rýchlosti konania, ktorého nedodržanie je navrhovateľom tvrdým vecným dôvodom podania samotného návrhu.

Z uvedených skutočností vyplýva, že v návrhu uvedený dôvod zrušenia pojednávania nebol dôvodný. Podľa názoru odvolacieho súdu v zhode s názorom okresného súdu riadne predvolaný navrhovateľ (splnomocnený zástupca) neuviedol žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa nemohol pojednávanie zúčastniť. Okresný súd preto správne pokračoval v konaní. Navrhovateľovi nebolo postupom okresného súdu odňaté právo zúčastniť sa pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, zúčastniť sa vykonávania dôkazov a vypočuť si prednesy odporcu a následne sa k nim vyjadriť a prípadne navrhnúť a označiť a predložiť ďalšie dôkazy. Tohto práva sa navrhovateľ sám svoju neprítomnosťou na pojednávaní bezdôvodne vzdal.

Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Z uvedeného dôvodu krajský súd už uznesením zo 30. októbra 2012 č.k. 4NcC/662/2012-13 právoplatne rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednania a rozhodovania veci. Ústavné sťažnosti navrhovateľa voči skutkovo totožným uzneseniam nadriadeného súdu boli odmietnuté pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl.

127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2013 č.k. II. ÚS 559/2013-10). Nie je preto dôvodná námietka v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca. Zároveň dotknutý záver o nevyhlúčení sudcu rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej neustrannosti.

Nepravdivé je tvrdenie navrhovateľa, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.. Poučenie o uvedenom procesnom práve a zároveň povinnosti mu bolo dané jednak opakovane písomne ktoré riadne prevzal dňa 06.11.2013. Zároveň bolo dané sudcom ústne na pojednávaní, na ktorom sa, ako už bolo vyššie uvedené, bezdôvodne nezúčastnil.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha z hľadiska skutkového deja jedinečnosti daného deja, ktoré okresný súd vo svojom rozhodnutí odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje on a odporca, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, väčšina odvolacích dôvodov navrhovateľa sa nevzťahuje na prejednávany prípad, nezodpovedá skutočnému stavu, ide o cyklostylované návrhy a odvolania. Napríklad odvolací súd zistil, že nie je pravdou tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, že sa odporca nevyjadril na výzvu súdu k návrhu, že sa vo veci nenariadilo ani neuskutočnilo ústne pojednávanie, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a pod.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vo výroku vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu trovy nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.